SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (drugi senat)
z dne 15. februarja 2005*

V zadevi T-296/02

Lidl Stiftung & Co. KG, s sedežem v Neckarsulmu (Nemčija), ki ga zastopa P. Groß, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopajo A. von Mühlendahl, B. Müller in G. Schneider, zastopniki,

tožena stranka,

* Jezik postopka: nemščina.

druga stranka v postopku pred Odborom za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli), intervenient pred Sodiščem prve stopnje,

REWE-Zentral AG, s sedežem v Kölnu (Nemčija), ki ga zastopa M. Kinkeldey, odvetnik,

katere predmet je tožba vložena proti odločbi tretjega Odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) z dne 17. julija 2002 (zadeva R 0036/2002-3), glede postopka z ugovorom med Lidl Stiftung & Co. KG in REWE-Zentral AG,

SODIŠČE PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI (drugi senat),

v sestavi J. Pirrung, predsednik, A. W. H. Meij in N. J. Forwood, sodnika,

sodni tajnik: I. Natsinas, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 18. maja 2004

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Intervenient je 16. septembra 1997 pred Sodiščem prve stopnje, Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (v nadaljevanju: Urad) zaprosil za registracijo znamke v obliki besednega znaka

LINDENHOF

2 Prijava znamke zadeva predvsem blago iz razredov 30 in 32 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen ustrezno, za vsakega od njegovih razredov z naslednjim opisom:

— razred 30: „[...] izdelki na osnovi čokolade; tekoča čokolada za pitje, [...] marcipanovi izdelki in izdelki iz lešnikove kreme [...], praline, vključujoč polnjene praline [...]“;

— razred 32: „Piva, mešane pijače, ki vsebujejo pivo, mineralne in gazirane vode in druge brezalkoholne pijače, sadne pijače in sadni sokovi, sirupi in drugi preparati za pripravo pijač, pijače iz sirotke [...]“.

3 Prijava znamke je bila objavljena 10. avgusta 1998 v *Biltenu blagovnih znamk Skupnosti št. 60/98.*

4 Tožeča stranka je 26. oktobra 1998 vložila ugovor proti registraciji prijavljene znamke, na podlagi naslednje besedne in figurativne znamke,

registrirane v Nemčiji in z datumom vložitve 24. december 1991 (v nadaljevanju: prejšnja znamka).

5 Ugovor se je nanašal zoper registracijo prijavljene znamke, za vse blago iz točke 2 zgoraj. Temeljil je na blagu, ki ga obsega prejšnja znamka, poimenovanem „peneča vina“, iz razreda 33.

6 Za podkrepitev njenega ugovora je tožeča stranka navedla relativni razlog za zavrnitev iz člena 8(1)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kakor je bila spremenjena.

7 Po tem, ko se je intervenient skliceval na izjemo zaradi neuporabe prejšnje znamke iz člena 43(2) in (3) Uredbe 40/94, je tožeča stranka predložila zapriseženo izjavo enega svojih poslovodij, s priloženim seznamom, v katerem je navedeno število prodanih enot za leta od 1995 do 2000 in sliko, ki prikazuje obliko, uporabljeno za to prodajo, natisnjeno tu spodaj.

8 Z odločbo z dne 8. novembra 2001 je Oddelek za ugovore sprva ugotovil, da je bila dokazana resna in dejanska uporaba prejšnje znamke. Dalje je ugodil ugovoru, kolikor se nanaša na blago, poimenovano „piva, mešane pijače, ki vsebujejo pivo“ zaradi obstoja verjetnosti zmede. Glede preostalega je zavrnil ugovor zaradi neobstoja take verjetnosti. Končno je naložil, da vsaka stranka nosi svoje stroške.

9 Tožeča stranka je 7. januarja 2002 vložila pritožbo zoper to odločbo, kolikor se nanaša na „mineralne in gazirane vode in druge brezalkoholne pijače; sadne pijače in sadne sokove“ iz razreda 32 (v nadaljevanju: pijače iz prijave znamke).

10 Z odločbo z dne 17. julija 2002 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) je odbor za pritožbe zavrnil pritožbo in tožeči stranki naložil plačilo stroškov.

Postopek

11 Tožeča stranka je v sodno tajništvo Sodišča prve stopnje 27. septembra 2002 vložila zadevno tožbo.

12 Z dopisom z dne 14. januarja 2003 je Urad obvestil Sodišče prve stopnje, da je ugotovil neobstoj dokaza o podaljšanju trajanja varstva prejšnje znamke. Z dopisom, prejetim 10. marca 2003, je tožeča stranka poslala ta dokaz Sodišču prve stopnje.

13 Urad in intervenient sta vložila odgovor na tožbo 3. in 4. februarja 2003.

Predlogi strank

14 Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— razveljavi izpodbijano odločbo;

— naloži Uradu plačilo stroškov.

15 Urad Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— naloži tožeči stranki plačilo stroškov.

16 Intervenient Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— naloži tožeči stranki plačilo stroškov, ki jih je priglasil intervenient.

Navedbe strank

17 V podporo tožbi tožeča stranka kot edini tožbeni razlog navaja kršitev člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94, ker naj bi moral odbor za pritožbe ugotoviti neobstoj verjetnosti zmede, kar zadeva blago, poimenovano „peneča vina“, v enem delu in pijač iz prijave znamke v drugem (v nadaljevanju: zadevno blago).

18 Glede zadevnega blaga tožeča stranka najprej navaja, da so običajno skupnega porekla. S tem v zvezi je predložila listine, skupaj s predlogom za izvedbo dokaza s pričo, da bi se dokazal obstoj nemških kleti za vina in peneča vina, ki proizvajajo tudi sadne sokove, sadna vina, sadna peneča vina in mešane pijače, ki vsebujejo vino. To dejstvo naj bi bilo znano ciljni javnosti. Po mnenju tožeče stranke med drugim obstoj kleti, ki tržijo tudi namizno vodo in celo mineralno vodo, ne sme biti izključen. Končno trdi, da so, nasprotno, enako tudi proizvajalci pijač iz prijave znamke razredčili njihove vrste proizvodov.

19 Tožeča stranka prav tako navaja, da so zadevni končni proizvodi podobni. Tako naj bi bile vse pijače v tekoči potrošnji in naj bi se, tako v trgovinah kot na cenikih pijač, prodajale druga poleg druge. Oglasi, ki jih delajo zanje, naj bi bili podobni in običajno prikazujejo osebo, ki ob pitju predstavljene pijače doživi trenutek sreče. Kot peneča vina naj bi se tudi pijače iz prijave znamke in predvsem alkoholne pijače, ki vsebujejo sadje, pile ob posebnih priložnostih in kot omenjene pijače naj bi se tudi peneča vina pila ob jedi. Dalje, še več preostalih pijač kot vina naj bi bilo penečih. Končno, tožeča stranka ugotavlja, da so tako kot peneča vina lahko nekatere brezalkoholne pijače, sadne pijače in sadni sokovi proizvedeni predvsem iz grozdja. Iz tega sklepa, da bi se glede na podobne znake zadevnemu blagu lahko pripisalo enako tržno poreklo.

20 Glede zadevnih znakov tožeča stranka trdi, da so podobni, saj je njihova fonetična razlika komaj zaznavna in njihova konceptualna razlika ne ravno osupljiva, javnost pa v tem primeru ni napeljana, da razišče njihov pomen.

21 Glede ciljne javnosti je tožeča stranka dejansko potrdila, da bo, ker je zadevno blago v tekoči potrošnji, njena pozornost šibka.

22 Tožeča stranka prav tako navaja, da ima prejšnja znamka močan razlikovalni učinek. Dejansko naj bi bila peneča vina pod to znamko prodajana že več kot sedem let, v več kot 4000 podružnicah tožeče stranke, v pretežnem delu Nemčije. Zaprisežene izjave iz točke 7 zgoraj so dokazale, da so te prodaje v Nemčiji med januarjem 1995 in januarjem 2000 prinesle znaten promet. V ta namen naj bi bila uporabljena znatna oglaševalska sredstva. Tožeča stranka poudarja, da beseda „linderhof" za peneča vina ni opisna.

23 V odgovor zatrjevani poznosti nekaterih njenih navedb je tožeča stranka med obravnavo trdila, da je glavno navedbo navedla že pred odborom za pritožbe.

24 Sam Urad pa meni, da je odbor za pritožbe pravilno odločil, da verjetnost zmede ne obstaja.

25 S tem v zvezi Urad predvsem navaja, da so navedbe tožeče stranke, temelječe, prvič, na običajnem skupnem poreklu zadevnega blaga in drugič na dejstvu, da so predlagane mešanice zadevnega blaga prepozne glede na pravilo 16, naslov 3, pravilo 17, naslov 2, in pravilo 20, naslov 2, Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti

(UL L 303, str.1), člen 74(1), na koncu, Uredbe št. 40/94 in glede na sodbe Sodišča prve stopnje z dne 13. junija 2002 v zadevi Chef Revival USA proti UUNT – Massagué Marín (Chef), T-232/00, Recueil, str. II-2749, in z dne 23. oktobra 2002 v zadevi Institut für Lernsysteme proti UUNT – Educational Services (ELS), T-388/00, Recueil, str. II-4301, točka 21 in naslednje). Po mnenju Urada je bila prva navedba podana na jasen način le pred Sodiščem prve stopnje, druga navedba pa je bila tam podana prvič. Te navedbe naj ne bi več služile za podporo ali poglobitev navedbe, ki je že bila predstavljena pred Oddelkom za ugovore. Urad dodaja, da če tožeči stranki ni jasno nakazal, katera dejstva in dokazi bi morali biti predloženi, mora o tem odločiti sama. Še več, Urad ji, glede na nezadostno poznavanje zadevnega trga, tega ni mogel nakazati. Urad končno navaja, da je sama tožeča stranka zadevni del tožbe naslovila „nova dejstva".

26 Po mnenju Urada velja enako glede navedbe o močnem razlikovalnem učinku prejšnje znamke zaradi njene uporabe, kolikor ta navedba ni bila več podana pred njim. Urad poudarja, da je pred odborom za pritožbe tožeča stranka navedla zgolj, da ima prejšnja znamka „vsaj normalen razlikovalni značaj". Med drugim Urad trdi, da naj dejstva in preostali elementi, ki jih je podala tožeča stranka, da bi dokazala uporabo prejšnje znamke, ne bi tvorili ne izrecnega ne implicitnega sklicevanja na velik ugled, ki naj bi ga ta znamka pridobila z njeno uporabo.

27 Intervenient najprej navaja tožbeni razlog zaradi kršitve členov 15 in 43 Uredbe št. 40/94, ker naj bi moral odbor za pritožbe zaradi neobstoja dokaza o resni in dejanski uporabi prejšnje znamke zavrniti pritožbo.

28 Dalje intervenient trdi, da verjetnost zmede ne obstaja.

29 Med obravnavo se je intervenient pridružil navedbam Urada, po katerih so nekatere navedbe tožeče stranke prepozne.

Presoja Sodišča prve stopnje

Dopustnost nekaterih navedb tožeče stranke

30 Urad in intervenient trdita, da so navedbe glede, primarno, običajnega skupnega porekla zadevnega blaga, sekundarno, glede dejstva, da so mešanice zadevnega blaga dane v prodajo, in terciarno močnega razlikovalnega učinka prejšnje znamke prepozne.

31 S tem v zvezi je treba poudariti, da je tožba, vložena na Sodišče prve stopnje, namenjena preverjanju zakonitosti odločb odborov za pritožbe v smislu člena 63 Uredbe št. 40/94. Dejstva, ki so podana pred Sodiščem prve stopnje, ne da bi bila pred tem navedena pred oddelki Urada, torej ne bi smela vplivati na zakonitost take odločbe, razen če bi jo Urad moral upoštevati po uradni dolžnosti. Glede na to izhaja iz člena 74(1), *in fine*, te uredbe, da je v postopku v zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev registracije Urad pri tem preizkusu omejen na zahtevani ukrep in na dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke, in da ni dolžan upoštevati po uradni dolžnosti dejstev, na katera se stranke niso sklicevale. Zato taka dejstva zakonitosti odločbe odbora za pritožbe ne morejo postaviti pod vprašaj.

32 Kar zadeva prvo navedbo iz točke 30 zgoraj, je treba torej ugotoviti, da je tožeča stranka pred odborom za pritožbe očitala, da je zadevno blago bilo v bistvenem delu proizvedeno v enakih podjetjih, sicer pa se tudi med drugim opira na točko 14 izpodbijane odločbe. Ta prva navedba tako ne bi mogla biti obravnavana, ker ni bila podana pred Uradom, drugače kot trdita Urad in intervenient.

33 Treba je dodati, da je brez dvoma tožeča stranka prvič podala navedbo iz prejšnje točke pred odborom za pritožbe. Iz sodne prakse pa izhaja, da lahko odbori za pritožbe, razen v primeru, da se uporabi člen 74(2) Uredbe št. 40/94 o znamki Skupnosti, pritožbi ugodijo na podlagi novih dejstev, ki jih poda stranka, ki je vložila pritožbo, ali tudi na podlagi novih dokazov, predloženih z njene strani (sodba Sodišča prve stopnje z dne 23. septembra 2003 v zadevi Henkel proti UUNT – LHS (UK) (KLLENCARE), T-308/01, Recueil, str. II-3253, točka 26).

34 Kar zadeva sklicevanje Urada na zgoraj navedeno sodbo ELS (točka 21 in naslednje), je treba poudariti, da zadeva predvsem predložitev dokaza o uporabi znamke, podanem v podporo ugovoru, ki pa v tem primeru, v tej stopnji postopka, ni vprašljiva.

35 Enako velja tudi za sklicevanje na zgoraj navedeno sodbo Chef. Dejansko ta zadeva nepredložitev potrdila o registraciji zadevne znamke, ki se zahteva za ugovor, prevedenega v jezik postopka ugovora, v roku, ki ga je določil odbor za ugovor (glej točki 53 in 57 omenjene sodbe). V tej zadevi pa ni takega primera.

36 Iz tega izhaja, da je navedba glede skupnega običajnega porekla zadevnega blaga dopustna.

37 Po drugi strani je treba ugotoviti, da so bile listine tožeče stranke v podporo tej navedbi iz točke 18 zgoraj prvič predložene pred Sodiščem prve stopnje. Sicer pa tožeča stranka ni trdila drugače.

38 Tako Sodišče teh listin ne sme upoštevati.

39 Glede na drugo navedbo iz točke 30 zgoraj, po kateri so mešanice zadevnega blaga dane v prodajo, je treba ugotoviti, da jo tožeča stranka ni podala pred odborom, kot izhaja iz točke 42 izpodbijane odločbe, po kateri tožeča stranka ni podala nobene navedbe glede tega. Bolj natančno je treba poudariti, da če se je tožeča stranka sklicevala v svojem spisu z dne 24. marca 2000, predloženem odboru za pritožbe, na obstoj „rekreacijskih pijač, ki vsebujejo ‚peneče vino'", to sklicevanje ne zadeva razmerja med zadevnim blagom, ampak med penečimi vini na eni strani in blagom iz prijave znamke po drugi strani, ki pa niso več predmet zadevnega spora.

40 Iz tega izhaja, da Sodišče prve stopnje navedbe, da so mešanice zadevnega blaga dane v prodajo, ne sme upoštevati.

41 Glede na tretjo navedbo iz točke 30 zgoraj je treba ugotoviti, da se tožeča stranka nanjo pred Uradom ni več sklicevala. Tožeča stranka je natančneje pred Oddelkom za ugovore zgolj zatrjevala, da je prejšnja znamka utrdila razlikovalni učinek povprečne stopnje.

42 Navedbe o močnem razlikovalnem učinku prejšnje znamke tako samo Sodišče prve stopnje ne sme več upoštevati.

Utemeljenost

43 Najprej je treba preučiti tožbeni razlog, ki ga je podala tožeča stranka, preden morebiti preučimo tistega, ki ga je podal intervenient. Če bo ugotovljeno, v nasprotju s tem, kar zatrjuje tožeča stranka, da je odbor za pritožbe pravilno zavrnil pritožbo, vloženo pred njim zaradi neobstoja verjetnosti zmede, dejansko naj

ne bi bilo več treba preučiti, če bi, kot trdi intervenient, moral to storiti zaradi neobstoja dokaza o resni in dejanski uporabi prejšnje znamke.

44 Glede na besedilo člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 se ob ugovoru imetnika prejšnje znamke znamka, za katero je vložena prijava, ne registrira, če zaradi enakosti ali podobnosti s prejšnjo znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, ki jih označujeta znamki, obstaja verjetnost zmede v javnosti na ozemlju, na katerem je varovana prejšnja znamka.

45 V tem primeru je prejšnja znamka registrirana v Nemčiji. Zato je za presojo pogojev iz prejšnje točke treba upoštevati mnenje nemške javnosti. Med drugim, glede na to, da je zadevno blago tekoče potrošnje, to javnost predstavlja povprečni potrošnik. Smatra se, da je ta normalno obveščen in razumno pozoren in preudaren (sodba Sodišča z dne 22. junija 1999 v zadevi Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, Recueil, str. I-3819, točka 26). Trditev tožeče stranke, da je, ker je zadevno blago v tekoči potrošnji, pozornost upoštevne javnosti šibka, se ne more sprejeti, saj ni bila podprta s kakšnim podrobnim elementom, ki bi, glede na zadevno blago, podkrepil veljavnost te splošne trditve.

46 Glede na ustaljeno sodno prakso je verjetnost zmede verjetnost, da bi lahko javnost mislila, da zadevno blago ali storitve ponuja isto podjetje ali, v zadevnem primeru, ekonomsko povezana podjetja. Verjetnost zmede glede trgovskega porekla blaga ali storitev se mora presojati globalno, glede na dojemanje znakov in zadevnega blaga ali storitve, ki ga ima upoštevna javnost, ter upoštevati vsa dejstva, značilna za ta primer, predvsem medsebojno odvisnost med podobnostjo znakov in označenega blaga ali storitev (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 9. julija 2003 v zadevi Laboratorios RTB proti UUNT – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), T-162/01, Recueil, str. II-2821, točke od 29 do 33 in navedena sodna praksa).

47 Glede na to isto sodno prakso je verjetnost zmede toliko večja, ko se razlikovalni učinek prejšnje znamke dokaže za pomembnega (glej po analogiji sodbo Sodišča z dne 29. septembra 1998 v zadevi Canon, C-39/97, Recueil, str. I-5507, točka 18, in zgoraj navedeno sodbo Lloyd Schuhfabrik Meyer, točka 19).

48 Iz besedila člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 med drugim izhaja, da predpostavlja verjetnost zmede, v smislu te določbe, enakost ali podobnost označenega blaga ali storitev. Zato je tudi pod predpostavko obstoja enakosti prijavljenega znaka z znamko, katere razlikovalni učinek je še posebej močan, treba ugotoviti obstoj podobnosti med označenim blagom ali storitvami z ugovarjano znamko (glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo Canon, točka 22).

Zadevno blago

49 Da bi lahko ocenili podobnost med zadevnim blagom je treba upoštevati vse pomembne faktorje, ki označujejo odnos med blagom. Ti faktorji vključujejo predvsem njegovo naravo, namen, uporabo, pa tudi nasprotujoč in dopolnilni značaj (zgoraj navedena sodba Canon, točka 23).

50 Gotovo je torej, da imajo peneča vina po eni strani in pijače iz prijave znamke po drugi strani skupne točke glede osnovnih sestavin ter se pogosto, tako v trgovinah kot na cenikih pijač, prodajajo ena zraven drugih.

51 Vendar pa je treba poudariti, kot odbor za pritožbe, da bo povprečni nemški potrošnik štel za normalno in bo tako pričakoval, da bodo peneča vina po eni strani in pijače, poimenovane „mineralne in gazirane vode in druge brezalkoholne pijače,

sadne pijače in sadni sokovi" po drugi strani, ponujala različna podjetja. Zlasti se ne more šteti, da peneča vina in zgoraj omenjene pijače pripadajo isti družini pijač ali so celo elementi splošne vrste pijač, ki bi lahko imeli skupno trgovsko poreklo.

52 Pred odborom za pritožbe tožeča stranka med drugim ni navedla niti enega samega podjetja, ki bi proizvajalo tako peneča vina kot pijače iz prijave znamke (glej točko 14 izpodbijane odločbe). Kar zadeva listine, predstavljene s tem v zvezi pred Sodiščem prve stopnje, ki naj bi dokazale obstoj nemških kleti vin in penečih vin, ki proizvajajo tudi sadne sokove, sadna vina, sadna peneča vina in mešane pijače, ki vsebujejo vino, je že bilo razsojeno v točkah 37 in 38 zgoraj, da jih Sodišče prve stopnje ne more upoštevati.

53 Poleg tega je gotovo, da se pijače iz prijave znamke glasijo „mineralne in gazirane vode in druge brezalkoholne pijače, sadne pijače in sadni sokovi". Pojmi „brezalkoholne" se tako ne nanašajo na „sadne pijače in sadne sokove" na način, da bi se v teoriji lahko za te zadnje izdelke štelo, da vključujejo alkoholne pijače. Treba je ugotoviti, da so v praksi nemški pojmi „Fruchtgetränke und Fruchtsäfte", ki so uporabljeni v originalni prijavi znamke, kot med drugim tudi francoski pojmi „boissons de fruits et jus de fruits" in enaki pojmi v drugih jezikih Skupnosti, pridržani za brezalkoholne pijače. Zato se mora šteti, kot da pijače iz prijave znamke ne vključujejo brezalkoholnih pijač. Med drugim, ugotovitve odbora za pritožbe, po kateri peneča vina „spadajo pod kategorijo alkoholnih pijač v nasprotju z blagom, ki ga pokriva prijavljena znamka" (točka 37 izpodbijane odločbe), tožeča stranka ni prerekala.

54 Peneča vina so tako alkoholne pijače in kot taka razločno ločena od brezalkoholnih pijač, kot so pijače iz prijave znamke. Povprečni potrošnik, ki bi naj bil normalno obveščen in razumno pozoren ter preudaren, je navajen in pozoren na to ločitev

med brezalkoholnimi in alkoholnimi pijačami, ki je poleg tega potrebna, saj nekateri potrošniki ne želijo, ali pa celo ne smejo, uživati alkohola.

55 Če se med drugim pijače iz prijave znamke pijejo med posebnimi priložnostmi in za užitek, se uživajo, čeprav ne izključno, tudi ob drugih priložnostih za odžejanje. Dejansko so bolj blago tekoče potrošnje. Nasprotno se peneča vina uživanjo skoraj izključno, celo izključno, med posebnimi priložnostmi in za užitek, ter veliko redkeje kot blago iz prijave znamke. V bistvu so razvrščena v višji cenovni razred kot pijače iz prijave znamke.

56 Končno so peneča vina atipična pijača za zamenjavo pijač iz prijave znamke. Zadevno blago se tako ne more šteti, kot da je v odnosu nasprotja.

57 Okoliščina, ki jo je navedla tožeča stranka, da se zadevno blago lahko zaužije eno za drugim ali pa tudi meša, ni take narave, da bi lahko spremenila presojo iz prejšnjih točk. Dejansko se lahko ta okoliščina uporabi za mnogo pijač, ki vseeno niso podobne (npr. rum in Cola).

58 Enako velja za okoliščino, navedeno s strani tožeče stranke, da oglasi za zadevno blago vedno prikazujejo osebo, ki ob pitju predstavljene pijače doživi trenutek sreče, kolikor se ta okoliščina uporablja za skoraj vse pijače, tudi tiste najbolj različne.

59 V luči zgoraj navedenega je treba skleniti, da elementi nepodobnosti prevladajo nad elementi podobnosti zadevnega blaga. Ugotovljene razlike med njimi vendarle niso take, da bi same po sebi izključevale predvsem možnost verjetnosti zmede, predvsem pod predpostavko obstoja enakosti zahtevanih znakov s prejšnjo znamko, katere razlikovalni učinek je posebno močan (glej točko 48 zgoraj).

Zadevni znaki

60 Iz točke 48 izpodbijane odločbe izhaja, da je odbor za pritožbe utemeljil svojo primerjavo zadevnih znakov, kar zadeva prejšnjo znamko, na obliki, predstavljeni v točki 7 zgoraj, iz razloga, da se ta oblika ne razlikuje od oblike registrirane prejšnje znamke, namreč te, predstavljene v točki 4 zgoraj, na način, da bi se njen razlikovalni učinek zdel spremenjen.

61 Ni treba odločiti, ali je s tem odbor za pritožbe storil napako. Dejansko, razlike med dvema oblikama iz prejšnje točke niso take, da bi spremenile izid primerjave zadevnih znakov, in zato tudi ne tistega o presoji verjetnosti zmede, kot bo obravnavana v nadaljevanju.

62 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da bi morala globalna presoja verjetnosti zmede, kar zadeva vizualno, fonetično ali konceptualno podobnost znakov v konfliktu, temeljiti na skupnem vtisu, ki ga ustvarijo, upoštevajoč predvsem njihove razlikovalne in prevladujoče elemente (glej sodbo Sodišča prva stopnje z dne 14. oktobra 2003 v zadevi Phillips-Van Heusenproti UUNT – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS), T-292/01, Recueil, str. II-4335, točka 47 in navedena sodna praksa).

63 Glede vizualne in fonetične ravni je treba poudariti, da v dveh oblikah prejšnje znamke iz točke 59 zgoraj besedni element „linderhof" zavzema pretežni del. Besedni element, ki je sestavljen iz izraza „vita somnium breve" tu zavzema sekundarno mesto, ker je napisan s precej manjšimi črkami, kot so tiste, uporabljene za besedo „linderhof". Ta besedni element je torej spremljajoč v razmerju do prevladujočega besednega elementa „linderhof" (glej v tem smislu sodbo Sodišča prva stopnje z dne 23. oktobra 2002 v zadevi Oberhauserproti UUNT – Petit Liberto (Fifties), T-104/01, Recueil, str. II-4359, točka 36). V zvezi z besednimi elementi „trocken" in „sekt" je treba poudariti, da povprečni nemški potrošnik takoj razume, da so namenjene temu, da nakažejo, da gre za suho ali peneče vino. V tej meri so ti elementi prav tako spremljajoči v razmerju do elementa „linderhof". Končno, kar zadeva figurativne elemente obeh oblik prejšnje znamke iz točke 59 zgoraj, so le okrasni. Tako nimajo druge narave, kot da oslabijo pretežnost elementa „linderhof".

64 Element „linderhof" je prevladujoč v prejšnji znamki, tako da ga je treba jemati kot podobnega prijavljeni znamki na vizualni in fonetični ravni. Dejansko vizualne in fonetične razlike med pojmoma „linderhof" in „lindenhof" niso take narave, da bi bile takoj zaznane s strani povprečnega nemškega potrošnika.

65 Na konceptualni ravni je treba ugotoviti, da je v točki 52 izpodbijane odločbe odbor za pritožbe navedel, da pojem „linderhof" napotuje na grad „linderhof" bavarskega kralja Ludvika II, torej da pojem „lindenhof" pomeni „lipov dvor".

66 S tem v zvezi je treba poudariti, da je dvomljivo, četudi se dejansko lahko ugotovi določena konceptualna nepodobnost, da jo uspe povprečni nemški potrošnik opaziti. Še več, ne moremo računati, da povprečni nemški potrošnik pozna omenjeni grad „Linderhof". Torej bo potrošnik, ki ga ne pozna, prej ugotovil konceptualno podobnost med pojmi „lindenhof" in „linderhof", saj bo v teh dveh primerih mislil na „dvor" ali na „posestvo".

67 V teh okoliščinah je treba ugotoviti konceptualno podobnost med znakoma.

68 Iz tega sledi, da je treba šteti, da so znaki podobni.

Verjetnost zmede

69 V točki 55 izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe sklenil, da kljub temu da je ugotovil veliko fonetično podobnost zadevnih znakov, ob upoštevanju normalnega razlikovalnega učinka prejšnje znamke ter očitnega razkoraka med zadevnim blagom ne obstaja verjetnost občutne zmede v nemški ciljni javnosti, toliko bolj, ker ni marginalni in nebistven delček upoštevne javnosti, ki v tem primeru to dokazuje, vendar povprečni potrošnik normalno obveščen in razumno pozoren ter preudaren.

70 Ta sklep ne vsebuje napake.

71 Tako Sodišče prve stopnje meni, da nepodobnost zadevnega blaga, ugotovljena v točkah 51 in 56 zgoraj, prevlada nad podobnostjo zadevnih znakov, na način, da nemški povprečni potrošnik ne bo mislil, da imajo prvi glede na zadnje enako tržno poreklo. Med drugim, kot izhaja iz točke 42 zgoraj, se ne more šteti, kot da ima prejšnja znamka močan razlikovalni učinek.

72 Iz tega sledi, da z zavrnitvijo pritožbe proti odločbi Oddelka za ugovore zaradi neobstoja verjetnosti zmede odbor za pritožbe ni kršil člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94.

73 Edinemu tožbenemu razlogu, podanemu s strani tožeče stranke, tako ne more biti ugodeno.

74 Tožba mora biti tako zavrnjena, ne da bi bilo treba preučiti tožbeni razlog, ki ga navaja intervenient.

Stroški

75 Na podlagi člena 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.

76 V tej zadevi tožeča stranka ni uspela. Urad je predlagal, naj se tožeči stranki naloži plačilo stroškov, intervenient pa je predlagal, naj se tožeči stranki naloži plačilo stroškov intervenienta. Zato se tožeči stranki naloži plačilo stroškov tako Urada kot intervenienta.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (drugi senat),

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Tožeči stranki se naloži plačilo stroškov.

Pirrung Meij Forwood

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 15. februarja 2005.

Sodni tajnik Predsednik

H. Jung J. Pirrung